

[Oluf Pedersen.]

takster. Det skal ingen hemmelighed være, at jeg var meget betænkelig ved en sådan forhøjelse af taksterne; men resultatet blev dog, at retsforbundet stemte for denne takststigning. Det viste sig — desværre, kan man godt sige — at resultatet af takstforhøjelsen ikke betød nogen forbedring af statsbanernes forhold, fordi rejserne gik ned, således at økonomien ikke blev forbedret. Det er min opfattelse, at sådan vil det nok også gå, hvis man følger ministeren med hensyn til postvæsenets takster. For mig er der ingen tvivl om, at hvis man følger ministerens forslag, vil det i højere grad medføre privat omdeling, og dermed falder utvivlsomt postvæsenets indtægter, måske mere end den stigning, de højere takster skulle betinge. Og så må det ikke glemmes, at man ikke får en tilsvarende nedgang i udgifterne til gengæld, for man har jo omdelingerne, man skal omkring, man skal „tage tur“ — som der blev sagt. Derfor kan jeg ikke låde være med at fraråde, at man følger ministeren nu, men må anbefale, at folketinget indtager det samme standpunkt overfor kravet om en stigning i taksterne på 60 pct., som man i fjor indtog, da det drejede sig om en stigning på 20 pct.

Jeg gør også opmærksom på, at denne takststigning automatisk indvirker på priser og lønninger og også vil bevirke, at postvæsenets udgifter og de øvrige offentlige udgifter stiger, hvilket vil bidrage til yderligere omdrejning af prisskruen. Jeg mener, dette er en skadelig virkning, og at man bør anbefale postvæsenet en rationalisering. Jeg tror, der kunne indvindes store beløb derved, og at man derigennem kunne opnå den balance, man ønsker, medens man ved det, der her er foreslået, vil opnå det modsatte resultat.

Under debatten her i salen har man ligesom ladet det skinne igennem, at det foreliggende lovforslag skulle være et led i de besparelser, man tumler med i finansudvalget. Nu er jeg ganske vist tilhænger af, at man skal skære ned på finansloven — jeg mener godt, man kan skære ned med en milliard — men rigtignok på udgifterne; jeg har ikke tænkt mig, at nedskæringen skulle bestå i en forhøjelse af afgifterne; det synes jeg er det stik modsatte af det rigtige.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg er desværre ikke i den situation, at jeg kan takke samtlige ordførere for velvilje overfor det foreliggende lovforslag; det overrasker mig ikke, for jeg kender jo diskussionen om dette problem, som den har været ført herinde gennem årene. Jeg vil dog gerne benytte lejligheden til at takke den socialdemokratiske ordfører (Poul Hansen [Svendborg]) og den konservative ordfører, det ærede medlem hr. Tesdorpf, som jeg synes gav udtryk for forståelse af de problemer, dette forslag rører ved, og det er jo muligt, at man trods den modstand, der er fra adskillige sider, alligevel gennem et udvalgsarbejde kan nå frem til et resultat.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen, at det jo ikke er sådan, at postvæsenet mangler penge; postvæsenet har, som det ærede medlem sikkert vil vide, et overskud; men forholdet er det, at postvæsenet efter postloven — sådan som den er vedtaget af det høje ting — skal drives som en forretning, og det er klart, at når man driver en forretning, må man have lov at se på, hvad der betaler sig, og hvad der ikke betaler sig. Der er jo bare det ved det, at postvæsenet er i den særlige situation, at det ikke som en almindelig forretningsmand kan sige: her er et område, hvor det ikke betaler sig for os, og så holder vi op med den del af forretningen. Postvæsenet er forpligtet til at drive denne forretning, som drejer sig om aviser, ugeblade og tidsskrifter, og derfor finder ministeriet det rimeligt, at man får dækning for de prisstigninger, der ganske notorisk har været også på dette område: udbringningen af aviser og ugeblade; og det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen ved bedre end nogen anden, at der har været disse prisstigninger.

Nu er det jo en kendsgerning, at hver gang man her i tinget har fremsat et lovforslag om forhøjelser på disse områder, har det mødt modstand, ganske naturligt, ud fra den betragtning, som jo særlig det ærede medlem hr. Steen gav udtryk for, at der her er tale om et kulturelt område, som man skulle værne. Jeg er forsåvidt slet ikke så uenig med det ærede medlem hr. Steen i den betragtning. Jeg synes bare, at hvis man i det høje ting har den opfat-